

7. fejezet - Hazatérés

A

következő nap hajnalán a kis csapat álmos szemekkel gyülekezett.

Ron és Harry még kissé kábán szorongatták holmijukat, a lányok azonban már teljesen éberek voltak.

Pitonon látszott a legkevésbé a kialvatlanság, pedig ő napkelte előtt még járt egyet a fennsíkon. Kihasználta az alkalmat, hogy begyűjthetett néhány különlegességet, mint például a havasi madárhúr, a száratlan habszegfű, vagy a fűnemű fűz. Tarsolyában szerzeményeivel önelégülten szemlélte a kábán kóválygó fiatalokat.

A vendégek Piton tartós hatású Százfülé-főzetének hála ismét idefelé viselt álcájukat használták, így megint mint Neville, Seamus, a Patil ikrek és Oliver Ollivander álltak útra készen. Pandora felöltötte az első napon viselt csuklyás köpenyét, mely jótékonyan elrejtette vonásait. Egy furcsa, leginkább hátizsákra emlékeztető táskát kanyarított a hátára, miután előzőleg kiábrándította, amiből mindannyian sejtették, hogy ebben hozza magával Peders jegyzeteit. A boszorkány - Piton minden győzködése ellenre - ragaszkodott hozzá, hogy ő maga vigye az iratokat, ne a varázsló hozza őket.

Még alig derengett az ég alja, amikor kiléptek a házból. Pandora és Piton egyaránt elhelyezett még néhány varázslatot, melyek az illetéktelen behatolók távoltartására szolgáltak, majd a nő hátrament az istállóhoz, és elővezette Thort.

A nő a póni fülét finoman vakargatva minden lószerszámot eltávolított az állatról. A többiek távolabbról figyelték a meghitt búcsúzkodást. Úgy tűnt mintha a lovacska pontosan érezte volna, hogy mi következik. Gyengéden Pandora nyakába szuszogott, amíg az átölelte, és halkán a fülébe suttogott, majd óriási fekete szemével szemrehányóan végigpillantott a többieken. Amint Pandora egy kis lökéssel útjára bocsátotta, tétovázva tett néhány lépést, majd vágyakozó pillantással visszanezett: Látva, hogy az istálló ajtaja bezárul mögötte, majd arra is védővarázslatok kerülnek, végül ráérősen elporoszkált dúsabb fűvű legelőhelyek után kutatva.

Amint átlépték a Fidelius-bűbáj határát, és eltűnt előlük Pandora hajléka, Piton elővett egy kendőbe bugyolált csomagot, és a földre helyezve kicsomagolta. Az idefelé már látott, megviselt teáskanna bukkant elő belőle. A férfi a meglepett fiatalok felé fordult.

- Ti ezzel mentek vissza a minisztériumba. Módosítottam az időzítésem, úgyhogy tíz perc múlva aktiválódik.

- De hát együtt jöttünk - hebegte Ron. - Nem kéne visszafelé is együtt mennünk?

- Ha ketten vagyunk, nem tereli el semmi a figyelmemet, és nagyobb az esély rá, hogy elkerüljük a bajt - felelte Piton. Kifejezetten választékosan fogalmazott, de mind tudták, mire céloz. A férfi egy percig sem rejtette véka alá, mekkora teher számára, hogy rájuk is felügyelnie kell. - Örülhettek, hogy nem töröltem a memóriátokat. - Piton cinizmusa megint régi formáját idézte. - Egyelőre.

A fiatalok beletörődve körülvtették a zsupszkuksot, és amikor a kanna kísérteties fénnel izzani kezdett - éppen úgy, mint egy héttel ezelőtt Dumbledore Menedékében -, karnyújtásnyira tőle leguggoltak, majd szinte teljesen egyszerre megérintették.

Az utolsó pillanatban Harry bocsánatkérő pillantást vetett barátaira, és visszarántotta az ujjait. A kanna egy vakító villanással eltűnt, magával rántva a barátait.

Piton gyilkos pillantással méregette az előtte álló fiút.

- Potter, honnan veszed, hogy rád nem vonatkozott az utasítás?! - csattant fel.

- Maga komolyan gondolta, hogy ilyen könnyen le fog rázni? - kérdezett vissza Harry. - Mindketten tudjuk, hogy hasznomat fogja venni, ha valami történik - felelt Harry olyan hangon, ahogy senki más nem mert volna a zord bájitalmesterhez szólani. - Maga mellettem volt, amikor szükségem volt rá, most én sem hagyom magára.

- Nem vagyok egyedül, de ha úgy is lenne, nincs szükségem senki segítségére, hogy megvédjem magam - felelte ridegen a bájitalmester.

- Valójában azt nem akarja, hogy a minisztériumban tudomást szerezzenek Pandoráról és a varázslatról, igaz?

- Csodálad? Bizonyos jelek arra utalnak, hogy még mindig vannak ott olyan elemek, akik információkat szivárogtatnak ki.

- Hogy lehet ez? Azt hittem, minden halálfalót elkaptunk, a Malfoy családot kivéve.

- Ez valóban így van. Azonban voltak Voldemortnak szimpatizánsai, például a halálfalók családjai körében, akik különböző okokból kifolyólag nem viselték a sötét jegyet, és a háttérbe húzódtak. Ők állhatnak néhány gyanús hír mögött, de semmi konkrétumot nem lehet tudni. Az aurorok eddig nem akadtak a kémek nyomára, pedig még én is bevettem a halálfalók módszereit. Az biztos, hogy külföldi kapcsolataik vannak, de a kilétük, és a szándékaik egyaránt ismeretlenek.

- Akkor hát ezért dolgozik minden erejével azon, hogy lefűlelje Malfoyékat - morfondírozott hangosan Harry. - Gondolja, hogy egy nagyobb terven dolgoznak ezekkel a... kémekkel együtt?

- Nem hinném, hogy Lucius Malfoy kimaradna egy nagy horderejű dologból - felelte a férfi, majd karjait összefonva maga előtt témát váltott. - Hiba volt maradnod. A barátaid pánikot fognak kelteni, amiért nem érkezel meg velük együtt.

- Azzal nem lesz gond, ne aggódjon.

A fiú elővette az oda-vissza ikertükröt, melynek párja még mindig Ginnynél volt. A múlt tanévben sokszor beszélgettek ezen keresztül éjszakánként, amikor nem bírták kivárni a Roxmortszi hétvégéket. Harry most is ezen keresztül szólította kedvesét, majd amikor a lány feltűnt az ovális keretben, elmagyarázta neki a helyzetet, néhány szóval megnyugtatta, és elbúcsúzott tőle. Tarisznyájába süllyesztette a mágikus tárgyat, és társai felé fordult.

- Most már indulhatunk.

Pandora eddig némán figyelte a közjátékot, most azonban ő is elővette seprűjét, követve a többiek példáját. Mind a hárman kiábrándítást szórtak magukra, majd hamarosan a ragyogó kék ég és a sima víztükör között suhantak Izland felé.

Körülbelül egy óra telhetett el, mire megérkeztek oda, ahonnan egy héttel ezelőtt elindultak Grímsey szigetére. Ezúttal azonban nem álltak meg, akármilyen hívogatóan is integetett feléjük *A Seprűlovashoz* címzett fogadó cégére. Továbbra is zsibbadó vétagokkal, dermedten kapaszkodtak seprűikbe, és csak repültek egyenesen a szigetország belseje felé, követve a mélyen benyúló part vonalát.

Hosszú idő telt el, mire Piton engedélyezett némi pihenőt. A leírhatatlan szépségű fjord végében álltak meg, melynek vonalát eddig követték. Alattuk a kristálytisza vízben élesen tükröződtek a környező hegyvonulatok. Áhítattal szemlélték a tájat.

- Hogyan jutunk vissza Angliába? - kérdezte Harry, reménykedve, hogy akármilyen szép is a környék, nem seprűn utaznak majd hazáig. Már minden tagja sajnált.

- A helyi minisztérium fenntart egy nemzetközi zsupszkulcs állomást a fővárosban. Így nem kell, hogy a Mágiaügyi Minisztérium legyen a végcél, hanem például lehetne akár a Zsebkosz Köz is. Ott sokkal könnyebb elvegyülni, és kisebb az esélye, hogy feltűnést keltünk, vagy kérdezősködni kezd valaki.

- Ha Reykjavíkba megyünk, akkor praktikusabb lenne hoptanálva folytatni az utat - vetette fel Pandora. - Időt is nyerünk, és nem fáradunk ki teljesen. Bevallom, nem vagyok hozzászokva a hosszú repüléshez.

- Még egyikünk sem járt ott - csóválta a fejét Piton.

- Kivéve engem. Gyerekkoromban mindig onnan indultunk útnak - ellenkezett a boszorkány.

- Akkor kizárólag társas hoptanálás jöhet szóba. Ráadásul egyszerre kellene vinnie kettőnket, mert sem magát, sem Pottert nem hagyhatom egyedül - magyarázta Piton rosszálló tekintet vetve a fiúra, aki ebben a helyzetben csak problémát jelentett.

- Bízson bennem! Meg tudom oldani - jelentette ki határozottan a nő. - Csak annyit kérek, hogy tartsa erősen Harryt.

Piton szorosán megragadta kezeivel a fiú és Pandora csuklóját, majd bólintott, hogy készen áll.

A fiatal nő lehunyt szemmel összpontosított egy pillanatig, majd lendületet vett, és könnyed kecsességgel megperdült, magával rántva társait a semmibe.

Amikor körülnéztek, egy város közepén találták magukat. Egy park dús bokrai vették körül őket, elrejtve a közeli forgalmas tér járókelői elől.

- Hol vagyunk? - kérdezte Piton.

- Reykjavíkban, Izland fővárosában.

- Milyen színes város - csodálkozott Harry, a bokrok között bámulva látva a szivárvány minden színében pompázó házakat és háztetőket. - Milyen színes itt minden!

- Ez nálunk hagyomány, bár érdekes módon inkább városokban nyilvánul meg, ahol egymás mellett látszanak a különböző színűre festett házak - magyarázta Pandora. - Az ott az utca végén Hallgrímur temploma, az ország legmagasabb épülete: Hetvennégy és fél méter magas. Alatta található a zsupszkulcs állomás.

- Hiszen ez egy vadonatúj épület - hitetlenkedett Harry.

- Valóban csak 1948-ban kezdték építeni, és 1986-ban készült el. Azonban a helyén már évszázadokkal ezelőtt egy régi mágikus emlékhely állt. Kevés teljesen szilárd pontja van itt a földkéregnek, ezért a Mágiaügyi Minisztérium kénytelen azokat kihasználni, ha el akarja rejteni a muglik szeme elől legfontosabb intézményeit. Valamivel odébb, éppen a Tjörnín-tó alatt található maga a minisztérium épülete.

- Hogyan fogunk lejutni oda? - firtatta Piton, kissé viszolyogva szemlélve a körülöttük mászkáló, fényképező mugli turisták sokaságát.

- A templom előtt álló szobor talapzatánál van a lejárát.

Az embereket kerülgetve ráérősen megközelítették a magas, égbe nyúló, ívelt talapzaton álló férfialakot.

- Ki ez a férfi? - kérdezte Harry, mintha csak városnézésen volnának.

- Leifr Eiriksson, egy viking felfedező, aki első európaiként jutott el Észak-Amerikába. Apja Vörös Erik volt, aki két telepet is alapított Grönlandon.

- Hol a lejárát? - tért vissza a lényegre Piton, mielőtt a kíváncsiskodó fiú újabb és újabb kérdéseket tehetett volna fel.

Pandora a szobor talapzatának leghátsó pontjához vezette társait, ahol kevesebb volt a turista, és azok is mint a szobor elejét, vagy magát a templomot fényképezték.

- Varázspálcával meg kell érinteni azt a követ, amelyik valamivel fehérebb a többinél - magyarázta a boszorkány, és meg is mutatta, melyikre gondol. - Zsupszukulcsként működik, és egyenesen a központi aulába visz.

Pandora ment legelőször, a többiek pedig néhány pillanat múlva követték.

A helyiség, ahová érkeztek egy óriási várócsarnok hatását keltette. A kör alakú terem közepén óriási, masszív oszlop nyúlt fel a félgömb alakú, színesre festett ívekkel díszített kupolába. Feltehetőleg ez tartotta a tetőt - bizonyára némi mágikus segítséggel -, hogy elbírja a felszínen tornyosuló monumentális építményt. Az oszlopot körkörös pult vette körbe, melyeknél lila taláros varázslók és boszorkányok végezték az ügyintézt. Mindegyikük előtt hosszú sorok kígyóztak.

Körülöttük elszórtan számozott, kör alakú asztalok álltak, melyek köré újabb és újabb turnusban varázslók és boszorkányok gyülekeztek, hogy megérintve a középre helyezett zsupszukulcsot, eljussanak a világ különböző tájaira.

Az oldalfalakat mindenütt faliújság borította, mely teli volt utazási ajánlatokkal.

A turisták között jó néhány szürke egyentalárt viselő auror járőrözött, akiknek legtöbb elfoglaltságuk abból állt, hogy eligazították, vagy tájékoztatták az utazni vágyókat például a csomagmegőrző szolgáltatásairól.

Pandora Pitonhoz fordult.

- Az lesz a legjobb, ha én rendelem meg a zsupszukulcsot, hogy ne keltsünk feltűnést. Milyen címet adjak meg?

Harry kissé zavartan hallgatta, hiszen körülnézve rengeteg olyan varázslót és boszorkányt látott, akik nyilvánvalóan turisták voltak. Álcájukkal ők sem ríttak ki közülük.

- London, Zsebkosz Köz - felelte Piton.

A nő beállt egy sorba, a másik kettő pedig félrehúzódott, és megálltak egy hirdetőtábla előtt, mintha az utazási ajánlatokat nézegetnék. A faliújságon egymást érték a mágikus képek, melyek a világ különböző tájainak körpanorámás látképeit mutatták, mintha mugli mozgófilmek volnának. Volt köztük melyről úgy tűnt, mintha a szemlélő a Nagy Piramis tetejéről, a Himalája ormairól, vagy éppen az Eiffel-Toronyból nézne körül.

- Ó! De jó önt újra látni, kedves Oliver! - Piton meghökkenve kapta fel a fejét a lágyan bűgő női hangra, és talárja zsebében megmarkolva pálcáját megperdült.

Ulla állt előttük széles mosollyal arcán.

- Nahát, hol hagyta a többi kísérlőjét? Csak nem vesztette el őket Grímseyn? - kérdezte huncut kacsintással, miközben ujjával játékosan megfenyegette a férfit, majd futólag biccentett Harry felé.

- Üdvözlöm - szúrta a fogai között Piton, akit megdöbbenett a nő feltűnő bizalmaskodása.

- Ugye nem tartom fel magukat? Remélem, nem hagyták ki az ünnepi felvonulást és a parádét. Sikeres volt az útjuk? Pandora nem volt túlságosan zord? Tudja az utóbbi időben eléggé megromlott a modora. Olyan, akár egy durva pokróc... - csacsogott a boszorkány.

Gesztikulálás közben egy laza mozdulattal megoldotta nyakánál auror egyentalárja kapcsait. Ahogy szétnyílt a ruhája azonnal láthatóvá vált, hogy alatta igencsak nyáriasan öltözött: Mindössze egy rövid szoknya volt rajta, és egy bokacsizma - mely látni engedte csupasza, formás lábszárait -, felül pedig mélyen dekoltált blúzt hordott, ami többet engedett látni dús kebleiből, mint amennyit eltakart.

Piton nem tudta hirtelen mit is felelhetne, hiszen a nő valójában egyik kérdésére sem várt választ, hanem tovább beszélt.

- Csak nem haza mennek? Kérem, maradjanak még pár napig! Szívesen megmutatom önnek a várost, amíg a fiatalember kipihen az utazás fáradalmait - ajánlotta lelkesen, egyértelműen Pitonnak címezve szavait. - Nálam jobb vezetőt keresve sem találna, hisz minden látványosságot meg tudok mutatni, amit csak kívánhat.

Ulla közelebb lépett a varázslóhoz, és kidomborítva telt idomokkal bőven ellátott felsőtestét, illegetni kezdte magát előtte.

- Köszönöm, de nem fogadhatjuk el az ajánlatát - háritotta el Piton morózusan. Összehúzott szemrésén át fixírozta a nőt, és próbált rájönni, mire megy ki a játék. - Már így is túl sokáig időztünk itt.

- Akkor legalább egy kis emléket fogadjon el tőlem - csicseregte a boszorkány vörösre festett ajkait csücsörítve. Egy pálcamozdulattal elővarázsolt egy apró, fekete kőből faragott törpeszobrocskát. - Azt mondják, aki vulkáni tufából faragott szuvenírt visz haza innét, az mindenképpen visszatér.

Megragadta a férfi szabadon lévő kezét, tenyerébe rakta a néhány centiméteres figurát, majd szorosan rázárta ujjait.

- Nem fogadhatom el - tolt el magától a férfi, ám Ulla hajthatatlan volt. Közelebb hajolt hozzá, és bizalmas gesztussal átkarolva a vállát - majdnem olyan magas lévén mint ő -, majd a megrökönyödését nehezen palástoló férfi a fülébe súgta:

- Jöjjön vissza, amint csak ideje engedi! Szívesen elbeszélgetnék önnel egy kellemes vacsora alkalmával. Biztosan találnánk közös témát...

- Khm... Elnézést. Jó, hogy látlak, Ulla! - köszöntötte melléjük érve Pandora az aurort.

A boszorkány vonakodva elengedte Piton nyakát, aki jól láthatóan fellélegzett, és sietve távolabb lépett tőle. Harry, aki eddig néhány lépésnyiről figyelte a jelenetet, alig tudta visszatartani a nevetést, volt professzora szorult helyzetét látva.

- Üdv, Pandora! Kikisérted a vendégeidet?

- Így is mondhatjuk.

- Csak nem utazol el te is? - kérdezte tágra nyílt szemmel, eltűzött meglepettséggel Ulla. - Évek óta ki sem dugtad az orrodát Grímseyről.

- Néhány napra valóban Angliába megyek. Ha itt leszel szolgálatban, biztosan találkozunk, amikor megjövök - felelte Pandora, majd Pitonhoz fordult. - Öt perc múlva aktiválódik a zsupszkulcs. A nyolcas asztal a mienk.

- Akkor hát jó utat, és örülök, hogy megismertem - mosolygott búcsúzóul Pitonra az auror, majd lazán intett Pandorának és Harryre ügyet sem vetve, ringó léptekkel a váróterem másik vége felé indult.

- Azt hiszem, rossz választás volt ez a külső - morogta Piton.

- Csak nem gondolja, hogy ezért környékezte meg Ulla? - lepődött meg Pandora.

- Ha nem az álcám az oka, akkor sokkal rosszabb a helyzet: információkat akart rólunk, vagy magát tartja megfigyelés alatt. Honnan ismeri ilyen jól?

- Egy iskolába jártunk egy ideig. Anyám halálakor maradtam ki, és onnantól csak a vizsgákat kellett letennem magántanulóként. Ahogy Ulla laza erkölceit ismerem, akár őszinte is lehetett az érdeklődése. Higgye el, az ilyesmi nem a külsőn múlik.

- Sem ez, sem más időpont nem alkalmas arra, hogy a magánéletemmel foglalkozzon - zárta le a témát ridegen Piton.

A nő ezúttal sem tűnt sértődöttnek. A falon függő órára pillantott, és látva, hogy még van egy kis idejük elővette a talárja zsebéből egy apró tárgyat.

- Ezt szeretném magának adni.

- Már maga is ezzel jön?

Piton a szemét forgatva elvette a kitaróan felé nyújtott, fekete kőből faragott apró hollót.

- A hajdani regék szerint *Odinnak*, a háború és bölcsesség istenének vállain egy-egy holló ült: egyikük *Hugin*, a gondolkodó, a másik *Munin*, az emlékező. Tudja, a patrónusa adta az ötletet - magyarázta Pandora.

- Köszönöm, de nem kellett volna. Már Ulla is ellátott egy szuvenírral - fintorgott Piton, miközben elővette a másik figurát is, tenyerére téve, a holló mellé.

- Jellemző rá - húzta el a száját Pandora. - Lehet, hogy mégis igaza volt a hátsó szándékokkal kapcsolatban, és Ulla többet tud, mint gondolnánk. Ez nem más, mint *Andvari*, az elátkozott kincset őrző törpe.

Piton egy gyors varázslattal meggyőződött róla, hogy a tárgyak nem hordoznak semmilyen mágikus tulajdonságot, majd mindkét szobrocskát a meglepett Harry kezébe nyomta. A fiú a zsebébe gyömöszölte az apró tárgyakat.

Pandora a nyolcas számmal ellátott, kerek asztalhoz vezette társait, melynek közepén egy átlagosnak tűnő sámlit hevert, lefelé fordítva. A zsupszkulcsot halvány derengés vette körül, majd miután mind a hárman megmarkolták egy-egy lábát, az egy éles villanással magával rántotta őket.

A Zsebkosz Közben az utóbbi időben meglehetősen megélnékült a forgalom. Amióta véget ért a háború, és a halálfalókat az Azkabanba zárták, leginkább pitiáner bűnözők, prostituáltak, zsebtolvajok és koldusok fordultak meg errefelé, ők viszont sokkal nagyobb számban, mint azelőtt.

A három alak hirtelen megjelenése alig keltett feltűnést.

- Mi ez a szörnyű hely? - kérdezte megrökönyödve Pandora. Undorral nézett körül a szeméttel borított, bűzös, mocskos sikátorban.

- A varázslótársadalom helyi alvilágának szíve - intett maguk köré széles, színpadias mozdulattal Harry. Látva, hogy néhány koldus és örömlány máris célba vette őket, és feléjük indult, Piton a fiúhoz fordult.

- A menedékben találkozunk, Potter.

- Előbb az Odúba megyek, hogy megnyugtassam a többieket, de estére otthon leszek.

Otthon... - villant a férfi fejébe a szokatlan gondolat. Bár jól érezte magát Dumbledore Menedékében, és elégedettséggel töltötte el, hogy a Roxfort hajdani igazgatója olyan sokra becsülte, hogy rá hagyta az otthonát, eddig egyszer sem nevezte így a házat.

Harry egy pillanattal később hoppanált, és ő sietve közelebb lépett a nőhöz.

- Most én viszem magát.

- Hová megyünk?

- Ahol már járt az emlékeimben: Dumbledore Menedékébe.

Az első néhány gyanús alak már karnyújtásnyira megközelítette őket, mire Pandora elhúzódva előlük a férfi karjainak oltalmába hátrált. Pitonnak ideje sem volt meglepődni, ösztönösen átkarolta a nőt.

- Kapaszkodjon!

A karjaiban a boszorkánnyal meglehetősen szokatlan volt a hoppanálás összesűrítő élménye. Piton egy pillanatig még átölelve tartotta a nőt, aki kissé rátámaszkodott érkezéskor, majd hirtelen elengedte, és hátrébb lépett.

Panodra került a férfi tekintetét, helyette inkább a környező tájat vette szemügyre.

A Merengő-medence a legszebb arcát mutatta a ragyogó, nyári napsütésben. A hosszú, selymes fűvű mezőt lágyan fésülgette a lengedező szellő, távolról a dombokat borító lombos fák suhogása festette alá a vidám madárdalt. Olyan béke honolt körülöttük, mintha egy másik világba csöppentek volna.

A kölcsönös bizalom jegyében Piton előhalászta a cédulát, melyre még Dumbledore professzor írta fel hajdani lakhelyének címét, és a boszorkány elé tartotta.

Pandora nehezen bírta elszakítani pillantását a tájról. Grímsey kopár, zuzmós-mohás vidékei után szemei gyönyörködve itták be az étellel teli, dús növényzet látványát.

Dumbledore Menedéke lassan emelkedett ki a Napos-domb oldalából. Egyáltalán nem rítt ki a békés környezetből, inkább megkoronázta azt otthonos, meghitt hangulatot lopva a szemlélők szívébe.

Piton semlegesítette a védővarázslatokat, és beinvitálta a nőt a házba.

Az elmúlt tanév során Aberforth Dumbledore Spottyval együtt végleg a Roxfort falai közé költözött, hogy mindenben Minerva McGalagony rendelkezésére állhasson. Azóta csak az ünnepek alkalmával látogattak vissza ide néhány napra. A kneazel meglepően jól feltalálta magát az iskolában, ugyanis mint valami falkavezér magához ragadta a vezető szerepet, Mrs. Figg macskaserege élén. Piton tehát nyugodt szívvel Pandora rendelkezésére bocsátotta a varázsló használaton kívüli szobáját.

- Remélem, nem allergiás a macskaszőrre, ugyanis ez lesz a szobája amíg itt tartózkodik - közölte Piton az éjjeliszekrényen felejtett mágikus fénykép felé bökve, melyen Spotty mosakodott kéjes élvezettel. - Az első az én szobám, a második Potteré. A folyosó kanyarulata után találja a dolgozószobát, a könyvtárat és a bájítallabot. Egy óra múlva keressen fel! Valamelyikben megtalál.

Meg sem várta a nő reakcióját, hátat fordított, és lobogó talárral elhagyta a szobát.

Vajon mitől ilyen ingerült? - morfondírozott vendéglátója viselkedésén Pandora, miközben levette hátizsákját, és megszüntette rajta a kiábrándító varázslatot.

Apja jegyzeteit az ágy melletti asztalra halmozta, majd táskája aljából elővette és újra eredeti méretűre nagyította a magával hozott személyes holmikat. Amikor végzett, elindult, hogy felderítse a házat, ha már a férfi nem fáradt az idegenvezetéssel.

A majdnem teljesen körbefutó folyosót a belső udvar felőli oldalon végig üvegablakok borították, így a nő megcsodálhatta a tündöklő napfényben fürdő, színpompás rózsákkal teli kertet. A faragott futórózsákkal díszített, kétszárnyú ajtóhoz érve néhány próbálkozás után rátalált arra a fésülő rózsabimbóra, melyre pálcájával rákoppintva megnyílt előtte az út a mesébe illő rózsakertbe.

A hátralévő időt a napfényben fürdő, fönixekkel díszített padon töltötte, belelegezve a virágok részegítő illatát. Teljesen ellazult, és olyan béke szállta meg, mely apja halála óta ismeretlen volt számára. Gondolatai a ház és lakói körül forogtak, amint megpróbálta elképzelni, hogyan élhet itt a magának való, furcsa bájítalmester, és a hősnék kikiáltott fiatalember.

Pontban öt órákor bekopogtatott az ajtón, mely mögött a bájitallaborot sejtette. Mivel zárva találta, tovább próbálkozott. A könyvtárat már nyitva találta, ám odabent csak a régi könyvek békés-meghitt hangulatát, a papír és a pergamen semmivel össze nem téveszthető illatát találta, nyoma sem volt Perselus Pitonnak. A harmadik ajtó szintén feltárult előtte, és Pandora végre belépett Albus Dumbledore hajdani dolgozószobájába.

Az elé táruuló jelenet már ismerős volt számára. A bájitalmester ezúttal is a volt iskolaigazgató festményével vitatkozott, ám beléptekor mindketten felé fordultak.

- Örülök, hogy látom, kedves Pandora! - köszöntötte a portré széles mosollyal, vidáman csillogó kék szemekkel. - Mekkora nőtt, mióta utoljára láttam!

- Üdvözlöm, professzor úr! Ne csodálkozzon, hiszen amikor nálunk járt, még jóformán gyermek voltam.

- Nana, kisasszony! Olyan bájos ifjú hölgy volt már akkor is, amilyen kecses felnőtt nő vált önből mára - bókolt az idős varázsló, huncutul rákacsintva félhold formájú szemüvege fölött.

Pandora zavartan a másik festményre pislogott, melyen egy szép, magas homlokú, nála valamivel idősebb nő volt látható, ölében egy hattyú méretű, karmazsinpiros madárral.

- Elnézést kérek az udvariatlanságért - szabadkozott Dumbledore. - Bemutatom önnek a feleségemet, Arduinniát, és Fawkest, a főnixet.

- Örülök, hogy megismerhettem - üdvözölte az asszonyt Pandora, mire ő széles mosollyal bólintott felé, egyértelműen kinyilvánítva első látásra feltámadt szimpátiáját.

- Sajnálom, ami az édesapáddal történt - szólalt meg elkomorulva az idős mágus. - Peders nagyon jó barátom volt. Nem hittem, hogy ide fajulhatnak a dolgok egy tudományos teóriából.

- Ő is csak akkor ébredt rá, amikor először találkozott az önkéntes kísérleti alannyal. Utána nyomban felgyorsultak az események.

Rövid időre néma csend telepedett a helyiségre, melyet végül Piton mélyen zengő hangja tört meg.

- Jó lenne, ha minél hamarabb munkához látnánk, hogy kihasználhassuk a maradék időt.

Pandora néhány lépéssel az ajtónál termett.

- Máris hozom a jegyzeteket.

Amikor becsukódott mögötte az ajtó, Piton ismét Dumbledore professzor portréja felé fordult.

- Történt valami szórakoztató? - kérdezte felvont szemöldökkel, látva a varázsló ravaszul csillogó tekintetét.

- Ó, semmi különös, Perselus. Régen láttam már ilyen vonzó, fiatal hölgyet, akit láthatóan nem tölt el rettegéssel a jelenléted. Figyelemre méltó jelenség, nemde?

- Bizonyára - fintorodott el Piton. - Örülök, hogy legalább maga jól szórakozik.

- Pandora segítőkészsége, és jóindulata, mellyel elvállalta, hogy részt vesz a kutatásban nagy bátorságra vall. Meg kell becsülni az ilyesmit. Ritka kincs az ilyen őszinte, becsületes teremtés, mint ő. Kár, hogy ilyen sápadt, és komoly lett. Bizonyára nagyon megtörte Peders halála, és a magányosan töltött idő. Azelőtt annyira felszabadult, és életvidám volt.

Piton elgondolkodva hallgatta a varázsló szavait. Vele ellentétben ő kifejezetten örült, hogy nem egy viháncoló, vihorászó, ledér nőcskét kellett magával hoznia. Borzongva idézte fel Ulla rémesen rámenős közeledését, mely egyszerre volt idegesítő, és zavarba hozó.

- Valójában itt nagyobb biztonságban van, mint otthon. Nem volt nehéz rábeszélni, hogy velünk tartson, ugyanis megpróbálták elrabolni tegnap reggel - közölte Piton, majd röviden beszámolt az ismeretlen támadóról, és az utóbbi napok eseményeiről. Az volt iskolaigazgató aggódó arccal hallgatta.

- Nagyon körültekintőnek kell lennetek, Perselus. Ha az izlandi minisztérium megfigyelés alatt tartotta Pandorát, talán túl sokat tudnak a kutatásról, Peders haláláról, vagy a gyilkosáról. Előfordulhat, hogy az is figyelik, feltűnik-e London utcáin.

- Gondolja, hogy ennyire összefutnak a szálak?

- Könnyen lehet, hiszen nálunk is kiszivárognak bizonyos információk a minisztérium falai közül. Jó ötlet volt, hogy egyenesen idejöttetek.

- Én inkább annak a háttérbe húzódott titkos csoportnak a kezét sejtettem benne, akiket a Sötét Nagyúr néha Árnnyakként emlegetett.

- Erről még nem beszéltem egyszer sem - fedtte meg összevont szemöldökkel Dumbledore.

- Ezek rendszerint a halálfalók rokonai voltak, vagy más szimpatizánsok, akik ugyan gyávák voltak felvenni a sötét jegyet, és meglapultak, de szívesen leföleltek volna az anyagi hasznot, ha Voldemort új társadalmi rendet állított volna fel - magyarázta Piton. - Azt hittem, a bukása után eltűnnek, és úgy tesznek, mintha meg sem fordult volna a fejükben változtatni a világ rendjén. Ha azonban Malfoy a Durmstrang

környékén tanyázó sötét varázslók élére áll, és lehetőséget kínál ennek a hatalom és pénzéhes rétegnek, akkor komoly bosszúságot okozhatnak.

- Ha így van, feltételezhetjük, hogy meglehetősen messzire elérhet a kezük - morfondírozott hangosan a portré. - Ezek a láthatatlan elemek mindenhol ott lehetnek. Ha abból indulunk ki, milyen sikerrel lavírozott évekig Lucius Malfoy, ujjá köré csavarva Cornelius Caramelt, az Iskolafelügyeleti Bizottságot, és a fél Wizengamotot, akkor elsősorban a hatalmi pozíciók környékén kell keresnünk a nyomaikat. Légy különösen óvatos! Minden szavad fontold meg, amit a minisztérium falain belül kiejtesz a szádon!

- Eddig sem voltam egy szószátyár alkat... - morogta maga elé Piton, amikor nyílt az ajtó, és ismét belépett rajta Pandora.

Arcán halvány mosollyal az asztalra reptette a puha bőrbe kötött pergamenkupacot.

Az tiszta, otthonos, meleg színű szőnyegekkel, függönyökkel, és falikárpitokkal díszített szobában megújult lendülettel vetették bele magukat a munkába.